

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **KVINT spol. s r.o.**, IČO 41602919
sídlem Herčíkova 2493/2, 612 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Zábržem
sídlem Veveří 486/57, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 624/3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2021, č. j. MMB/0189784/2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, Stavební úřad (dále jen „stavební úřad“ nebo

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 2. 2021, sp. zn. 3200/MCBS/2020/0188981, č. j. MCBS/2021/0018270/SLOJ, kterým stavební úřad podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítl žádost žalobkyně o povolení změny užívání stavby nazvané „Dočasná stavba stánku nazvaná ‚Kuřata‘ na pozemku parc. č. 822/14 v k. ú. Trnitá, u podchodu u OD Tesco Brno, na ulici Uhelná, par. č. 822/14 v k. ú. Trnitá, obec Brno“ (dále jen „stavba“), spočívající v prodloužení doby trvání do 31. 12. 2022.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad nepochybil, když žádost o prodloužení užívání stavby zamítl vzhledem k existenci pravomocného rozhodnutí o nařízení jejího odstranění. Z § 129 odst. 1 písm. f) a § 129 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) - dále jen „stavební zákon“ - lze dovodit, že u dočasné stavby, u níž bylo rozhodnuto o jejím odstranění, není možné povolit změnu v užívání spočívající v prodloužení doby jejího trvání. Stavba dle žalované přestala *de iure* existovat.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelná, jelikož se správní orgány řádně nevypořádaly s její argumentací, odvolacími námitkami.
4. Žalobkyně namítala, že správní orgány nijak neobjasnily důvody, které by bránily i při existenci pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby posoudit meritorně novou žádost o změnu užívání stavby, a to zejména tehdy, jsou-li zde nové skutečnosti. Žalobkyně již v odvolání dále uvedla, že si je vědoma existence pravomocného rozhodnutí, kterým jí bylo nařízeno stavbu odstranit, ale zdůraznila, že toto rozhodnutí bylo vydáno *cum clausula rebus sic stantibus*, což vytváří prostor pro posouzení nové žádosti, v níž uvedla i nové skutečnosti. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán má povinnost v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. K tomu žalobkyně namítla, že stavební úřad doslova „odbyl“ popis úvah, kterými se řídil při hodnocení významu pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby, a nijak se nevypořádal s novými skutečnostmi předloženými žalobkyní, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobkyně namítla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádání odvolacích námitek věnuje pouze dva odstavce. Odvolací námitku žalobkyně, že stavební úřad se s její argumentací nijak nevypořádal, se sice žalovaný snažil vypořádat, avšak učinil tak ryze povrchně a formalisticky, čímž pochybení stavebního úřadu nenapravit. Vyjádřil pouhý nesouhlas s tvrzením, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno *cum clausula rebus sic stantibus*, avšak tento nesouhlas nepodložil jediným argumentem, tudíž i svoje rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností.
5. Podle žalobkyně nelze s použitím jakékoliv interpretační metody dospět k závěru, že by pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby bylo překážkou pro meritorní posouzení následné žádosti o povolení změny v užívání stavby. Žalovaný a ani stavební úřad k povaze takové „překážky“ neformulují žádnou argumentaci, spokojili se pouze s existencí pravomocného rozhodnutí. Právně vadný je dle žalobkyně také navazující závěr žalovaného, že předmětná stavba přestala *de iure* existovat. Český právní řád nezná právní zánik stavby, právní následky spojuje pouze s jejím faktickým zánikem.
6. Žalobkyně opětovně zdůraznila, že existují okolnosti, které vedly k relevantní změně poměrů, a žádost o změnu užívání stavby spočívající v prodloužení jejího trvání měla být

opětovně přezkoumána. Za tyto skutečnosti žalobkyně označila pravomocné posouzení, že předmětná stavba není stavbou trvalou, že je stavbou dočasnou, zpřesnění doby zpracování územního plánu města Brna a záměr stavebních aktivit obchodní společnosti CRESTYL real estate, s.r.o., navazující na připravovaný územní plán města Brna.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žádost žalobkyně o prodloužení doby trvání stavby byla správními orgány zamítnuta z toho důvodu, že již o této stavbě proběhlo správní řízení o jejím odstranění podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. V tomto řízení měla žalobkyně možnost kdykoli požádat o prodloužení doby trvání stavby a této možnosti nevyužila. Výsledkem řízení o odstranění stavby pak bylo konečné a vykonatelné rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení jejího odstranění, jež bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného. Tato rozhodnutí byla předmětem přezkumu správních soudů, které potvrdily postup žalovaného (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2020, č. j. 29 A 123/2018-80, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020-32; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobkyně nesouhlasí s právními závěry žalovaného, které se týkají jím vysloveného názoru o tom, že po vydání rozhodnutí o odstranění stavby nelze žádat o změnu v užívání dle § 126 a 127 stavebního zákona, které by umožnilo žalobkyni zvrátit vykonatelné rozhodnutí o odstranění stavby. K tomu žalovaný uvádí, že stavební zákon v § 129 odst. 1 písm. f) výslovně uvádí, že u stavby u níž uplynula doba jejího trvání, musí být z moci úřední zahájeno řízení o odstranění stavby, a výhradně v rámci tohoto řízení pak může vlastník stavby, u které marně uplynula doba trvání, podat žádost o prodloužení doby jejího trvání. Stavební zákon tedy umožňuje vlastníku stavby, u níž uplynula doba jejího trvání, prodloužit její dočasnost výhradně v rámci řízení vedeného dle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a nelze samostatně užít § 126 stavebního zákona, obdobně jako v řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V opačném případě by řízení o odstranění stavby postrádalo smyslu, neboť vlastník stavby by i po vydání rozhodnutí o jejím nuceném odstranění mohl „donekonečna“ podávat žádost o prodloužení doby jejího trvání, jak v tomto případě žalobkyně učinila. Dle přesvědčení žalovaného stavební zákon neumožňuje po provedení a ukončení řízení o odstranění stavby následně vést řízení o jejím dalším prodloužení postupem dle § 126 a násl. stavebního zákona, neboť se jedná o stavbu, která musí být odstraněna. A to již z toho důvodu, že by vedle sebe existovala dvě zcela protichůdná vykonatelná rozhodnutí, kdy jedno by ukončovalo existenci stavby a druhé by u téže stavby prodlužovalo dobu jejího trvání. Taková žádost žalobkyně pak musela být podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítnuta, neboť existuje zřejmá skutečnost, pro kterou nelze žádosti vyhovět.
8. Žalovaný je přesvědčen, že oba správní orgány v provedeném správním řízení postupovaly v souladu s platným právem a podané žádosti žalobkyně nebylo možno vyhovět. Proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný opomíjí, že podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona je druhou podmínkou pro postup v něm zakotvený i skutečnost, že „nebyla povolena změna užívání“. Žalovaný akcentuje, že stavební zákon umožňuje vlastníku stavby, u níž uplynula doba jejího trvání, prodloužit její dočasnost výhradně v řízení vedeném podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, avšak již nechává stranou pozornosti fakt, že právě takovou žádost žalobkyně podala. Stranou pozornosti nechává žalovaný i důvody, pro které byla nová žádost podána, a na námitky

žalobkyně nijak nereaguje. Žalovaný se nevyjadřuje ani k dalším námitkám žalobkyně, a to o významu nových skutečností a o právních následcích původního rozhodnutí. Toliko z faktu, že považuje první „ze dvou zcela protichůdných vykonatelných rozhodnutí“ za rozhodnutí, které by ukončovalo existenci stavby, lze dovodit, že nadále zastává právně vadný závěr, že předmětná stavba přestala *de iure* existovat. Vzhledem k této právně vadné premise nemůže proto obstát závěr žalovaného o existenci zřejmé skutečnosti, pro kterou nelze žádosti vyhovět, tudíž žádost musela být podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítnuta. Žalobkyně opětovně připomíná, že stavební úřad odůvodnil zamítnutí její žádosti s odkazem na § 51 odst. 3 správního řádu, a proto neprováděl ve věci žádné dokazování. Žalovaný tento nedostatek v napadené žalobě neodstranil a nelze ani akceptovat jeho názor zařazený až do vyjádření k žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. s. ř. s.
11. Předně se soud zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Námitku nepřezkoumatelnosti soud neshledal důvodnou a přílehlavou. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované, a ačkoliv mohlo být odůvodnění napadeného rozhodnutí detailnější, je ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobkyně vznesla. Napadené rozhodnutí obsahuje rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. V projednávané věci rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je zřejmé, z jakého zjištěného stavu věci žalovaný vycházel a jak jej právně posoudil; hodnocení správnosti a úplnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaný poté své rozhodnutí založil, je již otázkou zákonnosti. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti, pro nedostatek důvodů, ani pro vnitřní rozpornost.
12. Jádrem nyní projednávané věci je otázka, zda byl správný postup stavebního úřadu, který zamítl žádost žalobkyně o změnu užívání stavby, resp. o prodloužení doby trvání dočasné stavby, z důvodu předchozího vydání již pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad vydal dne 21. 5. 2018 pod č. j. MCBS/2018/0082224/SLOJ rozhodnutí o nařízení odstranění dočasné stavby, jejíž trvání bylo stanoveno do dne 31. 12. 2017. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně nevyužila možnosti požádat o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení jejího trvání nebo změně na stavbu trvalou ve lhůtě do 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby. Žalobkyně využila až možnosti podat odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 3. 8. 2018, č. j. MMB/0312680/2018 potvrdil a odvolání zamítl. Krajský soud v Brně následně zamítl žalobu žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 29 A 123/2018-80. Rozsudek

krajského soudu „potvrdil“ i Nejvyšší správní soud, který svým rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020-32, zamítl kasační stížnost žalobkyně.

14. Podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona platí, že „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby dočasné, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání.“
15. Podle § 129 odst. 6 stavebního zákona „[s]tavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby podle odstavce 1 písm. f). V oznámení zahájení řízení vlastníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů žádost o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou. Pokud vlastník stavby tuto žádost podá, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.“
16. Z citovaného ustanovení vyplývá, že žádost o dodatečnou změnu stavby lze podat pouze v rámci řízení o odstranění stavby. Na nyní posuzovanou věc lze vztáhnout závěr Nejvyššího správního soudu učiněný v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 5 As 235/2015-68, kde Nejvyšší správní soud popřel možnost vydat nové rozhodnutí po pravomocném skončení řízení o odstranění stavby, když uvedl, že „[j]ak vyplývá již z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015 - 33, na který soud odkázal ohledně výkladu akcesorické povahy řízení o dodatečném povolení stavby ve vztahu k řízení o odstranění stavby, jako žádost zjevně právně nepřipustnou by bylo lze posoudit žádost o dodatečné povolení stavby (resp. o změnu v užívání) tehdy, byla-li by podána až po pravomocném rozhodnutí o odstranění stavby.“
17. Nová žádost o dodatečné povolení v situaci, kdy už existuje pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby, je tedy zjevně právně nepřipustná, neboť jak je uvedeno výše, stavební zákon umožňuje zahájit řízení o dodatečném povolení pouze v rámci běžícího řízení o odstranění stavby.
18. O nařízeném odstranění stavby není mezi stranami sporu, ostatně rozhodnutí o odstranění stavby bylo potvrzeno jak krajským soudem, tak Nejvyšším správním soudem. Žádost žalobkyně o dodatečnou změnu užívání stavby po vydání rozhodnutí o odstranění stavby byla proto na první pohled a bez dalšího zjišťování či dokazování (tj. bez dokazování týkajícího se meritorního posuzování žádosti, nikoli ověřování splnění základních procesních podmínek pro vedení řízení) nepřipustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, publikovaný pod č. 1633/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 45 A 69/2015-59), tedy ve svém důsledku jí nebylo možné vyhovět. Správní orgány tedy měly postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a řízení o této žádosti zastavit. Meritorním posouzením věci tak poskytly správní orgány žalobkyni určitý „procesní nadstandard“. Soud má za to, že zamítnutím žádosti žalobkyně místo zastavení řízení o žádosti nedošlo k žádnému zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně a případné vyhovění žalobě by nikterak právní pozici žalobkyně nezlepšilo. K tomuto závěru vede soud i fakt, že stavební úřad ve věci rozhodl dle § 51 odst. 3 správního řádu, tedy že zjistil skutečnosti, které znemožňovaly žádosti vyhovět. Jak již bylo naznačeno, reálně má takový závěr pro žalobkyni tentýž důsledek, jako kdyby správní orgán řízení o žádosti zastavil, *nota bene* v dané konkrétní situaci, kdy stavební úřad i žalovaný uvažovali právě v intencích jakési „nepřipustnosti“ žádosti (což se z procesního hlediska projevilo ne zcela optimálním odkazem na § 51 odst. 3 správního řádu), a právě proti takovým úvahám měla žalobkyně možnost v žalobě brojit

(takže ani v tomto směru nebyla nijak zkrácena na svých právech, tedy že by nyní mohla být „překvapena“ tím, že její žádost nebyla přípustná). V takové situaci – s přihlédnutím k popsaným konkrétním okolnostem případu – by zdejší soud považoval za přepjatý formalismus, pokud by napadené rozhodnutí rušil jen proto, aby správní orgán následně řízení o žádosti tak jako tak zastavoval, a to s obdobnými úvahami, jaké již uvedl.

19. Soud doplňuje, že jinak by mohla být posuzována situace, kdyby žalobkyně požádala o dodatečnou změnu stavby během řízení o odstranění stavby a tato žádost byla zamítnuta, a po vydání tohoto zamítavého rozhodnutí by se změnila okolnosti do té míry, že by bylo možné žádost opětovně posoudit a rozhodnout dle § 101 písm. b) správního řádu. Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala, jelikož žalobkyně o dodatečnou změnu stavby během řízení o odstranění stavby nepožádala, pak vydání nového rozhodnutí vůbec nepřipadá v úvahu. Nebyla totiž splněna základní podmínka – žádná žádost nebyla podána ani zamítnuta, proto jí nelze nově vyhovět (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 1 As 272/2017-82). Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že touto žádostí byla právě až žádost podaná po vydání rozhodnutí o odstranění stavby. V tomto případě správní orgány nepochybily, když dále neposuzovaly existenci nových skutečností tvrzených žalobkyní. Ani soud se proto nemetanými novými skutečnostmi nezabýval.
20. Krajský soud v Brně dodává, že o věci rozhodl na základě skutkových okolností přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., jak ostatně avizoval jako možnost v usnesení ze dne 2. 9. 2021, č. j. 29 A 88/2021-35, jímž zamítl žalobkynin návrh na nařízení předběžného opatření.

V. Závěr a náklady řízení

21. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

